

зи притчѣ: Нѣкой си ²человѣкъ насади лозіе, и даде го подѣ наемъ на земледѣлцы, и отиде на чуждѣ странѣ за много врѣме. И во врѣме-то *на плодове-тъ* прозводи одного отъ слугы-тѣ си при земледѣлцы-тѣ, да му дадѣтъ отъ плодѣ-тѣ на лозіе-то; но земледѣлци-тѣ го бихъ и отпратихъ *20* празденъ. И повтори да прозводи и другъ слугъ; а тѣ бихъ и него и обесчестихъ *20* и отпратихъ *20* празденъ. И пакъ прозводи третяго; но тѣ и него наранихъ и испѣдихъ. Рече тогазы стопанинъ-тѣ на лозіе-то: *Що да сторѣжъ?* да прозводѣ любезный-тѣ си сынъ: може него като видятъ да ся посвѣнятъ. Но земледѣлци-тѣ като го видѣхъ, мысляхъ въ себе си и думахъ: Тойзи е наслѣдникъ-тѣ; елате да го убіемъ, за да бѣде наслѣдство-то наше. И го изведохъ вниъ отъ лозіе-то та го убихъ. И тѣй, какво ще имъ направи стопанинъ-тѣ на лозіе-то? Ще дойде и ще погуби тѣзи земледѣлцы, и ще даде лозіе-то на други. А тѣзи които чухъ рекохъ: Данѡ не бѣде. А той гы погледнѣ и рече: *Що е това писано-то,* ^д“Камъкъ-тѣ койю отхвърлихъ зидари-тѣ, *20* той станѣ главъ на жгль-тѣ?” Всякой който падне на тойзи камъкъ ще ся строши, ^еа върхъ когото падне, ще го смаже. И поискахъ *20* пѣрвосвященници-тѣ и книжници-тѣ да турятъ рѣцѣ на него въ тойзи часъ; защото разумѣхъ че тѣмъ каза тѣзи притчѣ, но убояхъ ся отъ народѣ-тѣ. *20* И ^{жс}като извардихъ прозводихъ навѣтници, които ся приструвахъ че сѣ праведни, съ намѣреніе да го уловятъ въ нѣкоѣхъ рѣчь, та да го прѣдадѣтъ на начал-

² Мат. 21; 55.
Мар. 12; 4.

^д Псал. 118;
22. Мат. 21;
42.

^е Дан. 2; 54,
55. Мат. 21;
44.

^{жс} Мат. 22; 15.